

RECULL DE PREMSA

31/07/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
31/07/13	ERO PER A 225 TREBALLADORS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	4	1
31/07/13	L'ERO A LA CORPORACIÓ, ESGLAONAT I NOMÉS PER ALS MÉS GRANS DE 57 ANYS / ARA	5	1
31/07/13	SALVADOR GARCIA RUIZ, NOU CONSELLER DELEGAT DE L'ARA / ARA	6	1
31/07/13	OMNICOM-PUBLICIS CAMBIA EL MAPA DE LA PUBLICIDAD EN ESPAÑA / EXPANSION	7	1
31/07/13	LEVANTAN EL VETO A LOS MEDIOS PARA DIFUNDIR CORREOS DE URDANGARÍN / ABC (EDICION CATALUÑA)	8	1
31/07/13	EE UU CONDENA A MANNING POR ESPIONAJE / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	9	2
31/07/13	TERRIBAS DIRIGIRÀ 'EL MATÍ...' / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	11	1
31/07/13	LA SENTÈNCIA CONTRA MANNING, EDITORIAL / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	12	1
31/07/13	CATALUNYA RÀDIO / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	13	1
31/07/13	EL PERIODISME OFICIALISTA QUEDA EN EVIDÈNCIA A L'ABC I 'LA RAZÓN' / ARA	14	1
31/07/13	LOS 'MAILS' DEL DUQUE SE PUEDEN PUBLICAR / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	15	1
31/07/13	EL PILLAJE / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	16	1
31/07/13	EL PROGRAMA «GENT DE PARAUÀ» DE LA 2 ÈS ESCOLLIT COM A ESPAI MÉS PARITARI / DIARI DE GIRONA	17	1
31/07/13	LA FISCALIA VOL QUE ES REBAIXI LA PENA IMPOSADA A BERLUSCONI PER MEDIASET / ARA	18	1
31/07/13	DOL AL PERIODISME EBRENC PER LA MORT DE JOSEP GONELL / DIARI DE TARRAGONA	19	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

CONFLICTIVITAT LABORAL

ERO per a 225 treballadors

► Els afectats serien la gent de més de 61 anys de TV-3 i Catalunya Ràdio

EL PERIÓDICO BARCELONA

A falta d'un referèndum a TV-3 –es podria celebrar divendres– i del que voti l'assemblea de treballadors de Catalunya Ràdio, prevista per avui o demà si hi ha acord, la negociació entre la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) i els comitès d'empresa de Televisió de Catalunya (TVC) i Catalunya Ràdio per fer efectiu l'Expedient de Regulació d'Ocupació sembla llest per a sentència: al tancament d'aquesta edició, seguien les negociacions. L'última proposta de l'ERO afectaria 205 treballadors de TVC i 20 de Catalunya Ràdio. Aquests serien indemnitzats amb 20 dies de sou per any treballat, amb un màxim de 12 mesos i, probablement, una paga compensatòria de 2.000 euros, que es presenta amb l'eufemisme d'inversió en «la borsa de formació».

Al marge que en aquesta proposta s'ha rebaixat el nombre d'acomiadats (la previsió inicial era de 312

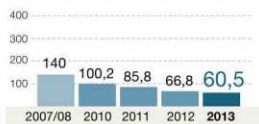
persones), la negociació entre la direcció de la CCMA i els comitès també planteja que els 225 afectats siguin –a més de les baixes voluntàries– les persones de més de 61 anys. Així mateix, es tindria en compte la no inclusió en aquest ERO dels treballadors que encara no tenen prou anys cotitzats per arribar al 80% de la pensió de jubilació que els correspondria.

EN UNS QUANTS ANYS D'altra banda, la proposta de la direcció de la CCMA planteja la possibilitat de diluir l'impacte dels acomiadaments de manera escalonada, entre aquest any i el 2017 (com mostra el gràfic adjunt). També ofereix als treballadors renunciar a l'anunciació retallada dels salaris. Una oferta que és temporal: ajorna aquesta rebaixa a la negociació del pròxim conveni col·lectiu, a tancar el gener del 2014.

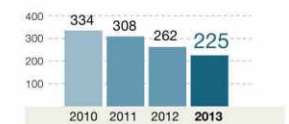
L'esprint final d'aquesta negociació, ahir dimarts, va coincidir amb una aturada de nou hores (de 14.00 a 23.00 hores), que va afectar la pro-

ELS COMPTES DE LA CORPORACIÓ CATALANA DE MITJANS AUDIOVISUALS (CCMA)

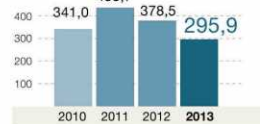
► INGRESSOS PER PUBLICITAT EN MILIONS D'EUROS

► APORTACIONS DE LA GENERALITAT EN MILIONS D'EUROS

► PRESSUPOST DE LA CCMA EN MILIONS D'EUROS

► OFERTA AUDIOVISUAL DE LA CORPORACIÓ

Televisió

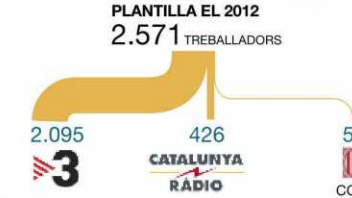
- TV-3
- El 33/Super3
- 3/24
- Esport3
- TV-3HD

Ràdio

- Catalunya Ràdio
- Catalunya Informació
- Catalunya Música

Noves tecnologies

- TV3.cat
- www.tv3alacarta.cat
- www.catràdio.cat
- 3cat24.cat
- www.esport3.cat
- www.tv3.cat/mobils/
- www.icat.cat

► PROPOSTA D'ERO PER A TV-3

► PROPOSTA D'ERO PER A CATALUNYA RÀDIO

gramació en directe de TV-3, el canal informatiu 3/24 i l'esportiu Esport3. Un dels espais afectats va ser la retransmissió del partit amistós del Barça a Polònia, que es va oferir sense comentarís.

Davant les propostes que tenia ahir sobre la taula, el comitè d'empresa de Catalunya Ràdio hi veu

quatre inconvenients: les baixes només han de ser voluntàries; acceptar aquestes condicions facilita a l'empresa la possible retallada de sous en el pròxim conveni col·lectiu; la majoria dels afectats per l'ERO no hi estan d'acord, i que les condicions de la indemnització no són favorables. Així sí, un portaveu del co-

mitè va reconèixer a EL PERIÓDICO que la reducció del nombre d'acomiadaments –dels 50 previstos inicialment, gran part d'ells periodistes, s'ha passat a 20– es reparteix entre més departaments, de manera que el moll de l'os de les emissores, és a dir, la programació, no se'n veuria tan greument afectat. ■

L'ERO a la Corporació, esglaonat i només per als més grans de 57 anys

ÀLEX GUTIÉRREZ M.

BARCELONA. L'empresa i els treballadors de TV3 i Catalunya Ràdio esgotaven ahir a la nit les últimes hores del termini de 30 dies durant el qual han intentat arribar a un acord que suavitzés la proposta inicial de prescindir de 312 treballadors de cop a través d'un ERO. Tot i que a l'hora de tancar aquesta edició els representants de la plantilla no havien signat cap preacord, les negociacions avançaven a bon ritme i feien previsible una entesa segons la qual només s'obligaria a abandonar els mitjans de la Generalitat els treballadors que arribin als 61 anys entre ara i el 2017. És a dir, aquest any marxaran els que ara en tenen 61,

Si hi ha preacord, els treballadors de TV3 l'hauran de votar divendres en referèndum. ARA

l'any que ve els que ara en tenen 60 i així successivament. Això comportarà un total de 230 sortides en el decurs de quatre anys (la proposta inicial s'executava en dos anys). Però cal estalviar més en personal, així que a la tornada de l'estiu s'hauran de reprendre les negociacions sobre el conveni, en les quals previsiblement s'acordarà algun tipus de rebaixa salarial (en el sou, en els complementos o en l'antiguitat).

Mentrestant, les persones que hagin de marxar ho faran amb 20 dies per any treballat. El comitè negociava ahir a la nit ampliar aquesta indemnització, però difícilment seran més de 20 dies per any, perquè a la funció pública és el que s'està oferint, tot i que es volia ex-

plorar concedir sis mesos de permís retribuït, la qual cosa suposaria una millora *de facto* de la indemnització. L'empresa ha acceptat no emprendre cap altre procés d'acomiadament col·lectiu en el pròxim any i mig. En tot cas, la proposta haurà de ser ratificada pels treballadors, que divendres la votaran en referèndum.

Un dels punts importants que ha facilitat el previsible acord és l'obertura d'una borsa de baixes voluntàries per a les persones que vulguin marxar o vulguin una reducció de jornada. En la mesura que persones de menys de 57 anys acceptin de marxar voluntàriament, els que sí que estan assenyalats per l'ERO podran optar per quedar-se. ■

Salvador Garcia Ruiz, nou conseller delegat de l'ARA

El diari afronta una etapa de creixement
com a marca multimèdia

L'economista Salvador Garcia Ruiz s'incorpora a l'equip directiu de l'ARA en qualitat de nou conseller delegat. El diari afronta una etapa de creixement i expansió multimèdia.

ARA

BARCELONA. L'ARA es reforça amb la incorporació d'un nou conseller delegat, que dirigirà la nova etapa d'expansió del diari. Es tracta de l'economista Salvador Garcia Ruiz, que se suma al projecte per reforçar el seu creixement i consolidar-lo com un referent periodístic.

Segons l'última enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO), l'ARA ja és la tercera capçalera preferida pels catalans a l'hora d'informar-se, una dada que també avala l'estudi del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS). A més, el diari és el segon mitjà en nombre de subscriptors a Catalunya (19.500) i observa un creixement sostingut des del seu llançament, el novembre del 2010. L'ARA és també líder en audiència web: és el diari digital en català més llegit des del seu naixement, amb més d'un milió d'usuaris únics mensuals.

L'ARA emprèn ara una etapa de creixement en la qual vol consolidar la seva presència a la xarxa, i també reforça la seva vocació de diari multiplataforma, que serveix continguts a tota la seva comunitat per tots els canals disponibles. Al mateix temps, aprofundirà la seva presència al conjunt del territori. El diari ja està immers en un compte enrere de cara al seu número 1.000, que editarà el 2 de setembre. Serà un inici de curs intens, amb els especials previstos a l'entorn de la Diada i per celebrar el tercer aniversari el dia 28 de novembre.

"És un moment cabdal, apassionant i complex del nostre país, i crec que ara més que mai toca treballar per guanyar i construir el nostre futur", explica Garcia Ruiz. "L'ARA és una de les millors eines per aconseguir-ho, i per a mi és un orgull poder formar part d'aquest projecte".

El nou conseller delegat posa l'èmfasi en la renovació necessària que han d'assumir els mitjans arran de la digitalització: "En aquesta etapa de creixement, volem consolidar l'ARA com a marca multimèdia que arriba als membres de la seva comunitat a través dels diferents canals amb què s'informen. En aquests temps de renovació pro-

El nou conseller delegat de l'ARA, Salvador Garcia Ruiz, és coautor de *Catalunya Last Call: Propostes per tornar a fer enlairar el país*. XAVIER BERTRAL

Futur
El diari es prepara per al seu número 1.000 i el tercer aniversari

fundar del periodisme, l'essencial és tenir una mirada pròpia sobre el país i el món, i saber-los explicar de manera coherent per totes les vies que la tecnologia ens posa a l'abast".

Cofundador del Col·lectiu Emma

Salvador Garcia Ruiz (Santa Perpètua de Mogoda, 1976) és llicenciat en economia per la Universitat Pompeu Fabra (UPF) i MBA per la Universitat de Nova York. És també un dels cofundadors del Col·lectiu Emma, que treballa per garantir

una justa imatge de Catalunya als mitjans internacionals. La seva experiència laboral inclou la consultoria a McKinsey&Co., la banca d'inversió a Goldman Sachs i la banca comercial a Caixa Manresa.

Actualment, Salvador Garcia Ruiz és professor associat a la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials de la UPF i, fins a la seva incorporació a l'ARA, ha estat director de coneixement i recerca de la Fundació Catalunya - La Pedrera. També és coautor de l'assaig *Catalunya Last Call*. ■

Omnicom-Publicis cambia el mapa de la publicidad en España

CONCENTRACIÓN/ La operación da lugar a un nuevo líder, seguido a escasa distancia por WPP y por Havas.

E. Arrieta. Madrid
El anuncio de la fusión entre el segundo y el tercer mayor grupo de publicidad del mundo, Omnicom y Publicis, ha sacudido a un sector en transformación. El marketing digital crece globalmente a doble dígito mientras la inversión en medios tradicionales se resiente. En este contexto, las operaciones corporativas constituyen un movimiento lógico para lograr sinergias y ganar en poder de negociación.

Una vez cuenten con las autorizaciones gubernamentales correspondientes, el nuevo gigante Omnicom Publicis Group liderará cómodamente el sector a nivel internacional.

Con una facturación conjunta de 22.700 millones de dólares (unos 17.100 millones de euros) en 2012, aventaja en 6.200 millones de dólares en ventas al hasta ahora líder, el grupo británico WPP.

En España, la fusión también alterará la fotografía del sector. No obstante, la distancia entre los tres escalones del podio es aparentemente inferior. Teniendo en cuenta las quince mayores agencias creativas y de medios en España por inversión gestionada, Omnicom y Publicis sumaron el año pasado 1.848,91 millones de euros, frente a los 1.767,95 millones de WPP, según Infoadex. En tercera posición continúa el grupo de origen francés Havas, con 1.159,86 millones de euros.

Creatividad

WPP, que en España emplea a unas 5.000 personas, seguir

EL NUEVO 'TOP 3' EN ESPAÑA

Inversión gestionada en 2012 (mill. €)

1	Omnicom-Publicis	1.849
2	WPP	1.768
3	Havas	1.160

rá a la cabeza como matriz de agencias creativas. La compañía es propietaria de firmas como Bassat, Ogilvy & Mather, Grey y Sra. Rushmore, fundada en 2000 por tres exBBDO.

No obstante, las cifras "pueden dar lugar a equívoco", comentan fuentes del sector. A falta de datos comparativos

Los gigantes del sector toman posiciones

● Ante el crecimiento de la publicidad digital, las grandes agencias están desarrollando internamente tecnologías y capacidades mejor alineadas.

● Además, se han producido ya una serie de adquisiciones en el campo digital, donde Google controla cerca del 50% de la inversión global.

QUIÉN ES QUIÉN EN EL MERCADO

RÁNKING 2012 DE AGENCIAS CREATIVAS

	Grupo	Inversión gestionada (mill.€)
1. McCann	IPG	263,47
2. Bassat, Ogilvy & Mather	WPP	251,85
3. Grey	WPP	233,34
4. Euro Rscg España*	Havas	221,30
5. Young & Rubicam	WPP	194,10
6. DDB	Omnicom	183,68
7. Sra. Rushmore	WPP	168,23
8. TBWA	Omnicom	124,26
9. Publicis España	Publicis	123,44
10. Leo Burnett	Publicis	115,77
11. Contrapunto BBDO	Omnicom	112,62
12. Scpf	WPP	106,88
13. JWT Delvico	WPP	81,13
14. Saatchi & Saatchi	Publicis	68,57
15. Zapping M&C Saatchi**	Independiente	47,32

*Renombrada como Havas Worldwide Spain. **Renombrada como M&C Saatchi Madrid.

RÁNKING 2012 DE AGENCIAS DE MEDIOS

	Grupo	Inversión gestionada (mill.€)
1. Media Planning	Havas	679,09
2. Optimedia	Publicis	358,28
3. OMD	Omnicom	315,20
4. Zenith	Publicis	262,10
5. Arena Media	Havas	259,47
6. Mediacom Iberia	WPP	225,20
7. MEC	WPP	203,63
8. Mindshare	WPP	198,58
9. Starcom	Publicis	184,99
10. Ymedia	Independiente	137,55
11. Equmedia XL	Independiente	115,39
12. Maxus	WPP	105,01
13. Universal McCann	IPG	91,82
14. Initiative	IPG	70,26
15. Veritas Media	Independiente	60,95

Fuente: Infoadex

por facturación (la ley española lo impide), Infoadex recoge el volumen de la inversión controlada o gestionada, es decir, el presupuesto que los anunciantes destinan a publicidad, de los que una parte va a parar finalmente a las agencias (por lo general, en forma de comisión).

Pocos se aventuran a pre-

decir cambios futuros reseñables a raíz de la unión de Omnicom y Publicis. "Los anunciantes suelen ser reacios a trabajar con la misma agencia de publicidad que su competencia. Los grandes grupos del sector optan por constituir varias sociedades y repartir entre éstas a los clientes que rivalizan entre sí. Por eso,

no creo que Omnicom Publicis Group vaya a buscar las sinergias en el cierre de algunas de sus agencias", opinan las mismas fuentes.

Más fusiones

Con todo, es de esperar que esta fusión no sea la última. Hace ahora un año, el diario online *Business Insider* predijo operaciones de concentración a corto plazo y situó a cuatro de las siete mayores agencias de publicidad del mundo -Interpublic (IPG), MDC Partners, Aegis y Havas- como posibles objetivos de las Tres Grandes, hoy convertidas en sólo dos.

● La fusión de Omnicom y Publicis ha abierto la veda. Se esperan nuevas operaciones que podrían tener como objetivo a IPG, Aegis o Havas.

Levantan el veto a los medios para difundir correos de Urdangarín

► La juez sí mantiene la prohibición de divulgar «mails» íntimos a Diego Torres

J. GUIL
BARCELONA

La magistrada del Juzgado de Primera Instancia 46 de Barcelona decidió ayer levantar la medida cautelar de prohibir difundir y opinar sobre los correos electrónicos íntimos de Iñaki Urdangarín relativos al caso Nóos a los siete medios de comunicación a los que demandó el duque de Palma por vulnerar su derecho a la intimidad. Sin embargo, la magistrada mantiene la prohibición de difundir estos «mails», que entre otros asuntos aludían a supuestas infidelidades del marido de la Infanta Cristina, al exsocio del Duque de Palma, Diego Torres, también demandado.

Tras la vista entre las partes que se realizó el pasado 16 de julio, y en un auto hecho público ayer, la juez María del Remei Vergés estima el recurso presentado por las siete empresas de comunicación demandadas — la editora de «El Mundo» o el grupo Mediaset (Telecinco), entre otros— oponiéndose a las medidas cautelares acordadas, y levanta la prohibición de difundir los «mails», aunque no para el exsocio de Urdangarín.

En cuanto a los medios de comunicación, la juez argumenta que «no se han concretado suficientemente las razones por las que debe limitarse el derecho de información a estos medios y no a otros» y por ello estima que la medida solicitada en relación con los medios es «incierto e ineficaz por cuanto no garantiza que los correos íntimos no se difundan». Además, señala, «no ha quedado acreditado en modo alguno que los medios demandados estuvieran en posesión de los correos electrónicos ni que fueran a publicarlos en breve».

En su auto, la magistrada señala que cuando el pasado 15 de abril adoptó la medida cautelar de prohibir la difusión de los correos lo hizo «en base a la documental aportada por la actora (Urdangarín) de la cual se deducía que los medios de comunicación demandados podían difundir en breve el contenido de los correos». La prueba documental aportada por el duque de Palma consistía en copias de distintos artículos publicados en los medios demandados.

Sin embargo, sostiene la juez, tras analizar las alegaciones de los medios, y tras la vista celebrada entre las partes en la que declaró Urdan-

Iñaki Urdangarín

INES BAUCELLS

Los medios
La magistrada considera que no se ha acreditado que los medios tuvieran los correos íntimos

Torres
Aunque Torres lo niega, cree evidente que el exsocio dispone de los «mails» personales

garín, la juez considera que no se ha podido probar que los medios demandados tuvieran en su poder los correos ni que fueran a publicarlos en breve. Por contra, señala, sí se ha podido probar que dichos medios no fueron los únicos que durante días se habían hecho eco de la existencia de estos correos y su probable difusión. Por ello, argumenta la juez, «no hay justificación para legitimar que los medios de comunicación vean limitado su derecho a información y otros medios, no».

Torres sí tiene los «mails»
No obstante, respecto a Torres, la juez considera que pese a que ha declarado que no tiene ningún correo y nunca ha tenido intención de publicarlos, «es evidente que dispone de los mismos» y que puede acceder a ellos tal y como ha quedado demostrado durante la instrucción del caso Nóos. Por ello, «en prevención de que pudiera decidir filtrarlos a cualquier medio de comunicación, no procede alzar la medida frente a este codeemandado», resume la juez.

EE UU condena a Manning por espionaje

El soldado que filtró documentos secretos a Wikileaks afronta una pena de hasta 136 años de cárcel a pesar de librarse de la acusación de colaborar con el enemigo

EVA SAIZ
Washington

Tres años después de que fuera detenido en Irak en mayo de 2010, el soldado Bradley Manning se libró ayer de la cadena perpetua por haber protagonizado la mayor filtración de documentos secretos —700.000 cables militares y diplomáticos— de la historia de Estados Unidos. Pero no eludirá la cárcel. La juez militar encargada del caso, la coronel Denise Lind, absolvió a Manning, de 25 años, del delito de colaborar con el enemigo, el más grave de los 22 cargos que pesaban sobre él, pero lo declaró culpable de otros 20 —incluidos espionaje, fraude informático y robo—, unos crímenes que atentan contra la Ley de Espionaje y por los que el uniformado podría pasar hasta 136 años en prisión.

El veredicto supone un duro revés para el Pentágono, que con la grave acusación de colaborar con el enemigo perseguía disuadir a otros potenciales soplones de seguir el ejemplo de Manning.

El juicio por el caso Wikileaks, sin embargo, aún no ha concluido. Tras la lectura del veredicto, hoy da comienzo la fase procesal para determinar el contenido concreto de la sentencia y establecer la pena definitiva que deberá cumplir Manning, un proceso que, debido al número de testigos llamados a declarar por la defensa y la acusación, se prolongará a lo largo de todo el mes de agosto.

Manning se declaró culpable a principios de febrero de 10 delitos menores por los que únicamente se enfrentaría a una pena de 20 años de cárcel. No obstante, la Administración fue más allá y presentó la acusación de ayudar al enemigo, remontándose a un caso de la guerra de Secesión en la que un soldado fue considerado culpable de ese delito tras filtrar información a un periódico de Alexandria (Virginia), y condenada a tres meses de prisión.

Lind, con fama de prudente, no ha admitido el argumento de

Bradley Manning abandona el tribunal militar, ayer en Fort Meade (Maryland). / PATRICK SEMANSKY (AP)

la acusación de que la publicación de documentos secretos en Internet no solo es un delito contra el código militar y la Ley de Espionaje, sino una forma de colaborar con el enemigo, que tiene acceso de manera directa a la red. La juez sí considera a Manning culpable de robar documentación confidencial pero no cree que publicarla en la web pueda ser de ayuda a los países y grupos hostiles a EE UU. Lo contrario hubiera

El rechazo del cargo más grave es un duro revés para el Pentágono

El veredicto aleja el riesgo de disuadir a posibles filtradores de secretos

sentado un serio precedente para el periodismo de investigación, ya que el veredicto podría ser aplicable a cualquier otra información secreta colgada en la web por otros medios de comunicación.

A la magistrada tampoco le han convencido los alegatos de la defensa del soldado, que se ha esforzado en presentarlo como un joven idealista que solo quería abrir un debate social. El letrado de Manning, David Coombs, procuró restar importancia a los efectos de las filtraciones para el sistema de espionaje de EE UU, asegurando que estas apenas pusieron en riesgo la seguridad nacional.

Durante el proceso, la fiscalía ha tratado de presentar a Manning como un traidor que siempre fue consciente de que con sus filtraciones a Wikileaks ponía en peligro la seguridad de EE UU favoreciendo de manera indirecta a Al Qaeda y otros grupos terroristas. El fiscal Ashden Fein insistió en que en la guarida de Osama bin Laden en Abbottabad (Pakis-

tán) se encontraron cables filtrados por Manning e incluso lo responsabilizó de desencadenar la *primavera árabe* en Túnez. “Siempre supo que cediendo la información a Wikileaks esta llegaría al enemigo porque sabía que el enemigo se servía de Wikileaks”, dijo en su alegato final.

La defensa del uniformado expresó su alarma sobre las nefastas consecuencias de la argumentación del Pentágono; advirtió que concluir que las filtraciones a Wikileaks constituían un delito de colaboración con el enemigo disuadiría a quienes quisieran delatar conductas inapropiadas del Gobierno a través de los medios de comunicación, información que podría acabar en la Red.

El fundador de Wikileaks, Julian Assange, condenó ayer el dictamen y calificó a Manning de “héroe”. Desde la Embajada ecuatoriana en Londres, Assange dijo que la decisión judicial crea un “precedente peligroso” y que su portal no descansará hasta que el militar “esté libre”. La reputación y el carácter del portal de filtraciones han sido uno de los asuntos más controvertidos que han centrado los dos meses de testimonios de la defensa y la acusación.

Los abogados de Manning han tratado de equiparar Wikileaks con cualquier otro portal de información, cuya función de servicio público es incompatible con la acusación de ayudar al enemigo, insistiendo en que “no difiere” de EL PAÍS o el resto de medios que también publicaron a través de sus páginas web cables del Departamento de Estado y vídeos e información de las guerras de Afganistán e Irak filtrados por Manning. La fiscalía, sin embargo, presentó tuits publicados por Wikileaks en los que solicitaba información clasificada como prueba de que su único propósito era filtrar secretos de los Gobiernos y no informar.

Ahora la fiscalía tratará de presionar a la juez para que imponga la máxima pena al soldado, mientras que la defensa procurará enfatizar los problemas psicológicos de Manning, que se agravaron cuando, con 21 años, fue destinado a Irak. El veredicto de ayer aleja del punto de mira de la justicia estadounidense a Assange, si bien la sentencia final será seguida con atención por Edward Snowden, que también está acusado de cargos de espionaje.

FITXATGE D'ÚLTIMA HORA

Terribas dirigirà 'El matí...'

► La periodista debutarà al setembre en el magazín de Catalunya Ràdio

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Després de laborioses negociacions als més alts nivells, per fi ahir a la nit es va confirmar un fitxatge que ja es rumorejava des de feia setmanes i que no acabava d'aclarir-se: la periodista Mònica Terribas serà la nova directora d'*El matí de Catalunya Ràdio*, programa estrella de les emissores de la Generalitat. Segons fonts conegudes de les negociacions, i a falta de tancar uns últims detalls, Terribas debutarà el dilluns 2 de setembre, data en què s'estrena la temporada de ràdio.

Amb aquest nomenament es tanca una de les situacions més surrealistes de la història de Catalunya Ràdio: a penes un mes abans que es posi en marxa la nova temporada, no se sabia qui estaria al capdavant del vaixell insígnia de l'emissora. Un aspecte que s'hauria pogut preveure, ja que Manel Fuentes va anunciar que deixava *El matí...* fa tres me-

ses (l'abril passat), arran de les polèmiques declaracions del director de Catalunya Ràdio, Fèlix Riera, al Parlament: «Catalunya Ràdio no es pot permetre tenir aquests resultats en la franja matinal».

Una de les raons que poden explicar aquest inusual retard en l'elecció del substitut de Fuentes ha estat precisament el perfil que es buscava. Mònica Terribas ja era una candidata ben posicionada: és una periodista de prestigi, després de la seva etapa a TV-3, en què va destacar al capdavant de l'informatiu *La nit al dia* i, posteriorment, com a directora de Televisió de Catalunya. El problema estava en el seu perfil ideològic, amb una clara adscripció a l'independentisme, cosa que provocava el rebuig en els sectors més conservadors del Govern. Per un altre costat, també es va mostrar clarament en contra de les retallades a Televisió de Catalunya, mentre ella n'era directora. I ara que s'està negociant l'ERO a Catalunya Ràdio i TV-3, no

►► La periodista catalana Mònica Terribas.

semblava tampoc el moment més propici per confirmar-ne el fitxatge.

Però al final ha arribat el consens polític i Terribas dirigirà *El matí de Catalunya Ràdio* amb dos reptes importants: demostrar que la seva falta d'experiència en aquest tipus de treball periodístic no pesarà en el resultat final i tornar a fer d'*El matí...* el programa més escoltat a Catalunya.

Mònica Terribas (Barcelona, 1968) és consellera delegada i editora del diari *Ara* i professora titular del departament de Periodisme i Comunicació Audiovisual de la UPF. Però la seva carrera professional està lligada a Televisió de Catalunya: entre el 2008 i el 2012 va ser directora de Televisió de Catalunya, càrrec en què va substituir Francesc Escibaró. Llicenciada en Periodisme per la UAB i doctora en Filosofia per la Universitat de Stirling (Escòcia), va iniciar la seva carrera professional a TV-3 amb Joaquim Maria Puyal (*La vida en un xip* i *Un tomb per la vida*). També va participar en *Tres pics i repicó*, *Persones humanes*, *Som i serem* i *Temps era temps*, entre d'altres. Però on va adquirir rellevància va ser en l'informatiu nocturn *La nit al dia*, que va editar i presentar del 2002 al 2008. Entre els premis rebuts destaquen el Nacional de Periodisme, el Zapping a la millor presentadora d'informatius, l'Òmnium Cultural i el Ciutat de Barcelona. ■

La sentència contra Manning

EL soldat dels Estats Units Bradley Manning, de 25 anys, autor de la filtració de documents secrets més gran de la història dels Estats Units, i que es van difondre públicament a través de la plataforma digital Wikileaks, s'ha escapat de la condemna a cadena perpètua, la pitjor que podia haver-li caigut, perquè no ha estat trobat culpable de traïció per revelar dades a l'enemic. Però s'enfronta a una pena global de 154 anys, que poden quedar en vint anys de presó efectiva, cosa que es determinarà les properes setmanes, per 21 càrrecs més que s'han provat, com la violació de les lleis d'espionatge i robatori de documents militars, que també ell mateix ha admès. Aquesta és la síntesi de la sentència que ahir va emetre la jutgessa militar Denise Lind, a Fort Meade, la seu de l'Agència de Seguretat Nacional que dirigeix l'espionatge informàtic del país.

Manning, d'acord amb l'estratègia dels seus defensors per evitar la cadena perpètua, va reconèixer ser culpable de vint dels vint-i-dos càrrecs que pesaven contra ell. En total va admetre haver transmès prop de 700.000 documents militars i diplomàtics cap a la plataforma digital Wikileaks, mentre ell treballava com a analista d'informació a l'Iraq des de novembre del 2009 fins al seu arrest el maig del 2011. D'aleshores ençà que és a la presó.

La Casa Blanca i el Pentàgon, durant el procés contra Manning, han forçat els advocats de l'acusació a demanar les màximes penes contra ell, amb un càstig que fos exemplar, que servís d'efecte dissuasiu per a totes aquelles persones temptades d'emular la seva actuació, perquè d'una altra manera la seguretat nacional dels Estats Units podria patir un seriós perill. No

han aconseguit que fos condemnat a cadena perpètua per traïció, la qual cosa suposa un seriós revés legal. Però en qualsevol cas el càstig contra el jove soldat, que encara pot ser recorregut davant la justícia militar i ampliat, pot qualificar-se de molt sever.

Manning havia estat presentat per la defensa com un ésser psicològicament dèbil, que sota cap concepte no podia ser considerat un traïdor, sinó un "jove, ingenu i ben intencionat", que es va sentir molt afectat per les crueltats que va veure cometre a l'exèrcit a l'Iraq. El mateix Manning, en una audiència preliminar al judici, va afirmar per justificar-se que volia "provocar el debat públic", cosa que realment va aconseguir amb l'ajuda del creador de Wikileaks, Julian Assange, perseguit pels Estats Units i actualment refugiat a l'ambaixada de l'Equador a Londres.

Darrere del particular cas del soldat Manning s'hi amaga un debat genèric de gran volada: el que enfronta la defensa de la seguretat nacional a la defensa del dret a la informació. És evident que no s'haurien de divulgar informacions que puguin perjudicar la seguretat nacional ni la dels qui treballen per garantir-la. Però també és cert que els ciutadans tenen dret a saber si tot el que fan els governs i l'exèrcit per defensar un país s'ajusta a dret; o si, al contrari, el vulnera.

La condemna contra Manning, malgrat haver-se escapat de l'acusació de traïció i de la cadena perpètua, –de la qual també presumiblement es desempallegaria Assange– estableix un seriós precedent que pot danyar la llibertat d'informació i limitar el marge d'actuació del periodisme d'investigació perquè castiga durament la revelació de dades als mitjans de comunicació per part de membres de l'estament militar.

Catalunya Ràdio

EL PROBLEMA de escribir con una cierta anticipación es no saber cómo estarán las cosas en el momento de la publicación de tu artículo. Así pues, a día de hoy, lunes 29 de este julio que se acaba, todavía no sabemos quién presentará las mañanas de Catalunya

BULEVAR**MIQUEL
GIMÉNEZ**

Ràdio. Cosa curiosa, por cierto, porque cuando los equipos de fútbol o los propietarios de una charcutería ya tienen clarinete lo que van a hacer en septiembre, resulta que la emisora pública oficial no tiene ni idea, aparentemente, de lo que ha de ser el buque insignia de la casa.

La cosa ya pintaba ruina cuando **Manel Fuentes** decidió –es un decir– que lo dejaba. Hizo unas declaraciones poco afortunadas acerca de que no tenía intención de hacer un programa con una *estelada* que sonaron más a rabieta que a convicción, porque hasta que se fue no dijo nunca ni mu. Fuentes siempre fue algo polémico. Protagonizó algunos enfrentamientos con un par o tres de entrevistados. Feo. El locutor no está para erigirse en parte y debe mantenerse como juez.

Dicho todo esto, el misterio radica en quién va a estar al frente del programa más importante de la radio nacional de Cataluña. No es un tema menor, porque los tiempos que se avecinan serán intensos y duros. O sea, que es un puesto de responsabilidad que exigirá a la persona que lo ocupe toda su capacidad y todo su rigor. Ahora bien, ¿es esto lo que desean los políticos con respecto

a los medios públicos, es éste el perfil que buscan en aquéllos que han de sentarse delante del micro y ejercer como fielato de la balanza informativa? Tengo para mí que lo que se busca es otra cosa muy distinta, y lo digo con pesar. Después de toda una vida dedicada a la radio y a la televisión, he adquirido la certeza de que no acaba llegando quien más o mejor trabaja, sino aquél –o aquélla– que mejor sabe moverse en los resbaladizos pasillos del poder.

«En este trabajo lo que hay que tener, antes que nada, es una buena agenda de contactos políticos», me soltó un día un piernas que lleva años viviendo de la ubre pública. Pues sí, tiene razón. Si no cenas hoy con este conseller y mañana con aquel diputado, lo tienes muy crudo. De ahí que a estas alturas del baile todavía no se sepa en qué manos ha de apurarse el cáliz de la radio por las mañanas. Los políticos no

acaban de ponerse de acuerdo y, lo que es peor, temen ofender a un poderoso grupo mediático privado, que ya es decir. Mal asunto cuando para elegir a un simple profesional de la radio –que no de otra cosa estamos hablando– se tienen tantos melindres y se han de hacer tantas cábalas. Que si éste no, que le cae mal a mengano, que si aquélla menos, que no es de los nuestros, que si el de más allá tampoco, que va por libre, y así siempre acaban quedando los de siempre, los que integran esa broma privada que denominamos el espacio mediático catalán con el que, con media docena de nombres que se repiten hasta el infinito, vamos tirando hace décadas. Lo dice uno que no está en ninguna quiniela, ojo.

Y miren que es fácil. Que pongan a **Quim Maria Puyal**, el mejor profesional de la radio catalana que tenemos. Pero, claro, el *mestre* no se dejaría manejar. Cosas que tiene el talento y su incompatibilidad con las servidumbres. En fin, que tengan ustedes unas buenas vacaciones. Hasta la vuelta, si Dios quiere.

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

El periodisme oficialista queda en evidència a l'‘Abc’ i ‘La Razón’

La portada d'ahir de *La Voz de Galicia* va circular amb profusió per les xarxes, sovint en un eloqüent díptic amb les primeres pàgines de *La Razón* o de l'Abc. El contrast era dolorós i evidenciava els excessos del periodisme oficialista, aquell que segueix fent política a compte de l'accident. Perquè titular “El dolor d'un país” i il·lustrar-ho amb una fotografia dels prínceps i la infanta és política: pura construcció de personatge. Però resulta que la catedral de Santiago vessava de gent –la gent, coi, la gent!– a la qual el dolor (un amic, un familiar, un company) segurament tocava molt més de prop. A Catalunya, per cert, també *El Punt Avui* optava per una foto de la gernació que va voler assistir als funerals i evitava posar-ne així una dels prínceps. Efectivament: també en aquest cas es feia política.

Agafi el ganivet i miri a càmera

El diari balear *Última Hora* ofería a la seva portada una fotografia d'Ignacio Gómez Heredia, responsable confés de l'incendi d'Andratx. La fotografia està feta poc abans que el detinguessin. I el més curiós del cas és que se'l veu sostenint el carretó amb el qual va vessar la cendra que va acabar encenent el foc. Al cap de poca estona, el detenien. Així que, si senten uns cops mentre lleixen això, no pateixin: és el so que fa un diari enrotllat, en mans d'un advocat, quan impacta en un client que ha vist massa programes de successos.

Los 'mails' del duque se pueden publicar

La juez levanta a los medios el veto a difundir los correos de Urdangarin

Madrid
La magistrada del Juzgado de Primera Instancia 46 de Barcelona, María del Remei Vergés, ha levantado la prohibición a los medios de comunicación de difundir los correos electrónicos personales de Iñaki Urdangarin.

El duque de Palma había interpuesto una demanda por vulneración de su derecho a la intimidad. Sin embargo, en el auto la juez estima el recurso presentado por las siete empresas de comunicación demandadas por Urdangarin oponiéndose a las medidas cautelares acordadas, y levanta la prohibición de difundir los *mails*, aunque no para el ex socio de Urdangarin Diego Torres.

La juez considera que «no se han concretado suficientemente las razones por las que debe limitarse el derecho de información a estos medios y no a otros y, por ello, estima que la medida solicitada en relación con los medios demandados es incierta e ineficaz, por cuanto no garantiza que los correos íntimos no se difundan».

No obstante, respecto a Torres, considera que, pese a que ha declarado que no tiene ningún correo y nunca ha tenido intención

de publicarlos, «es evidente que dispone de los mismos» y que puede acceder a ellos, tal y como ha quedado demostrado durante la instrucción del caso *Nóos*.

Por ello, «en prevención de que pudiera decidir filtrarlos a cualquier medio de comunicación y con ello frustrar la protección de la intimidad que se peticiona en la demanda principal, no procede alzar la medida frente a este codemandado», resume la juez.

La medida cautelar de prohibir la difusión de los correos se adoptó el 15 de abril de 2013 a petición de Urdangarin, que presentó una demanda contra siete empresas de comunicación y contra Diego Torres, porque creía que en un breve periodo de tiempo iban a publicar correos íntimos con cuestiones personales y familiares.

Cinco de estas empresas –entre ellas, Unidad Editorial, editora de EL MUNDO– se opusieron a la medida, amparándose en la preeminencia del derecho a la información sobre el de la intimidad y ante la personalidad pública del duque, alegando que no pudo probar que tenían los correos cuya publicación quería evitar y porque podía haber censura previa.

El pillaje

UNA JUEZ ha levantado el veto de difundir los correos de Urdangarin en los medios, por lo que a estas horas es legal encontrarse en los periódicos al duque escribiéndose con una señora. Leídos algunos mensajes ya en Mongolia, no hay dato relevante que profundice en las maniobras

APUNTES EN SUCIO

MANUEL
JABOIS

del duque al mando de Nóos, salvo que utilice la palabra *mujer* como Manquiña utilizaba *centollos* en Airbag.

Una de las consecuencias de la impunidad que la sociedad cree, no sin razón, que tienen personajes como Urdangarin es el derecho que de repente asiste a cualquiera

a ir a por la pieza en todo su esplendor. Que la destrucción no se limite a la actividad profesional sino que abarque además la personal sin daños calculados ni vergüenzas guardadas en el cajón; todo es bueno *pa'l* convento, dijo el monje con la puta al hombro. La decisión de la juez pone en bandeja al pueblo un plato demasiado apetecible: cargar con más virulencia por las actitudes propias en otro que lo que hace diferente a Urdangarin: el aprovechamiento de su condición para enriquecerse infringiendo la ley. La correspondencia íntima que afecta a la familia del duque tiene de particular lo que de particular haya en la correspondencia de cualquiera, y su condición de miembro de la Casa Real no debería despreciar su condición de padre, salvo que con eso de «ser duque» quiera menos a su mujer y a sus hijos que uno que no lo sea. Como cuando se le prohíbe a los ricos estar tristes porque es inmoral serlo

con su dinero (no es casualidad que los de esta frase sean los mismos que los de «el dinero no da la felicidad»).

El derecho a la información al que se apela tiene un mensaje sombrío: la condena no sólo se remite al delito sino que abarca cualquier ámbito. Si usted ha defraudado también se le pueden abrir las sábanas. Que por la puerta abierta del delito se cuele el gentío a revolver en la mesilla en esa labor de pillaje moral que tanto recuerda a las mansiones de los oligarcas cuando han caído en desgracia es inevitable y parte de un juego en el que el propio Urdangarin aceptó entrar; que la Justicia entienda que los periodistas tengamos derecho a hacer la colada en público y llenar el tendal de bragas para escarnio general, se entiende menos.

De fondo está lo legal, claro. Esa idea a la que tanto ha contribuido la clase política: si es legal, no es malo.

El programa «Gent de paraula» de La 2 és escollit com a espai més paritari

BARCELONA | DdG

■ El programa d'entrevistes en català *Gent de paraula*, que dirigeix i presenta la periodista Cristina Puig per La 2 ha estat escollit com l'espai més paritari de la televisió segons un estudi elaborat per l'Observatori Cultural de Gènere.

L'informe anomenat *Tenen veu les dones en el periodisme d'opinió?* elaborat per l'Observatori Cultural de Gènere amb la col·laboració de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, tenia com a objectiu «analitzar quina és la participació de les dones al periodisme català d'opinió i esbrinar si tenen veu o no a partir d'una mostra dels mitjans de comunicació amb més repercussió a Catalunya».

Tenint en compte que la xifra idònia en una societat igualitària seria del 50%, *Gent de paraula* obté l'índex de presència femenina més elevat pel que fa a programes televisius amb un 42,85%. Pel que fa la ràdio catalana, Ràdio

DIARI DE GIRONA

Cristina Puig dirigeix i presenta el programa.

4 és «l'emissora que més ben encarrilada va cap a la paritat» amb un 34,49% de representació femenina als espais d'opinió, on destaca sobretot el programa dirigit i presentat per Xantal Llavina, *Directe 4.0*, que segons l'informe és l'espai radiofònic que ha obtingut la millor puntuació en paritat amb un 40%.

GIUSEPPE LAMI / EFE

■ La fiscalia vol que es rebaixi la pena imposada a Berlusconi per Mediaset

El Suprem italià va iniciar ahir la vista del recurs presentat per l'ex primer ministre, Silvio Berlusconi, contra la condemna a quatre anys de presó i cinc d'inhabilitació per exercir càrrec públic per frau fiscal en el conegut com a cas Mediaset. La fiscalia va demanar la confirmació de la condemna tot i que amb una reducció de la inhabilitació de cinc a tres anys. El cas fa referència a diferents irregularitats en la compravenda de drets televisius a finals dels 90.

TORTOSA ■ CAPELLÀ I PERIODISTA

Dol al periodisme ebrenc per la mort de Josep Gonell

■ L'església dels Dolors de Tortosa va acollir ahir al matí el funeral per Josep Gonell, capellà i periodista ebrenc. Segons va destacar la demarcació de l'Ebre del Col·legi de Periodistes, el capellà mossèn Josep Gonell va ser cap de premsa del Bisbat de Tortosa, va treballar durant molts anys de corresponsal a *El Periòdi-*

co de Catalunya i va col·laborar també en altres mitjans de comunicació de les Terres de l'Ebre, com *l'Ebre Informes* en els primers anys.

«Els periodistes de Tortosa el recordem com un company de professió i un capellà progressista», afirma el comunicat del Col·legi de Periodistes.